

[Alfred Jensen.]

man diskuterer erhvervslivets omkostningsniveau, kun har opmærksomheden henvendt på renter, på lønninger, på produktivitet. Der er ingen, der regner med det, som også spiller ind i allerhøjeste grad, nemlig avancerne. Ingen har nævnt det, og dog ved enhver, at industriens foretagender netop i de senere år har haft gigantiske avancer, og at meget i konkurrencemæssig henseende kunne indvindes, hvis man tog fat på dem. Der er selskaber, der har tjent lige så meget i overskud, som der er udbetalt i arbejds-lønninger. Hvis man virkelig har interesse i at fremme konkurrencen, at sænke produktionsomkostningerne, bør man tage fat her.

Vi kommunister er naturligvis tilhængere af øget produktion og øget investering, men vi tror ikke, noget sådant vil løse de vanskeligheder, et konjunkturfald vil fremkalde for vort land. Erfaringerne viser, som jeg før kort gjorde opmærksom på, at staterne under kriser og økonomiske vanskeligheder foretager afspærringer og indfører restriktioner. Det kender vi såre godt fra 30'erne, og det er end ikke ukendt fra den periode, hvor man har søgt at fremme liberaliseringen indenfor de europæiske lande under OEECs auspicer. Det, der skal til her, er noget helt andet. Vi skal se os om efter nye markeder, der kan aftage vore varer, og som er i stand til at levere det, vi har brug for. Sådanne nye markeder findes i de folkedemokratiske lande, Sovjetunionen og det nye Kina. Det er karakteristisk, at ved talen om, hvad man skal stille på benene for at imødegå de vanskeligheder, vi kan komme ud for, er der ikke en, der har nævnt de store muligheder, der er for at udnytte markederne i det, man kalder den østlige del af verden, som netop vil være i stand til at aftage store mængder af vore landbrugsprodukter.

Under forespørgselsdebatten forleden angående OEEC-mødet i Paris nævnte økonomiministeren ganske vist, at regeringen var interesseret i en udvidelse af den såkaldte østhandel, og at der var forhandlet med Sovjetunionens repræsentation her om en udvidelse af varelisterne. En lille indskudsbemærkning om, at Sovjetunionen skyldte landet 80 mill. kr., må vel tages som et udtryk for, at der er grænser for, hvor stor en udvidelse af handelen med Sovjet-

unionen regeringen er indstillet på at opnå. Det kommer vel også her an på, hvilke snærende rammer Marshallplanen lægger for Danmarks handelsfrihed. Hvis ikke bemærkningen er udtryk for et sådant begrænset ønske om udvidet handel, forstår man ikke, hvad hensigten er. Der er vel ingen her, der for alvor tror på, at Sovjetunionen ikke skulle være god nok for 80 mill. kr., eller at den ikke skulle være i stand til og være villig til at levere de varer, som den har forpligtet sig til efter aftale.

Forleden dag afslørede dagspressen ganske godt, at Sovjetunionen både kan og vil levere varerne, og når det ikke er sket, skyldes det modstand herhjemme fra. Denne afsløring skete på den måde, at bladene meddelte, at et sovjetisk tilbud om leverance af olie og benzin ikke kunne modtages, da de 4 store olieselskaber, der ejer tankene her i landet, havde nægtet at forhandle den sovjetiske benzin og olie. Der var, efter hvad der var oplyst, ikke noget i vejen med varernes kvalitet eller priserne, tværtimod, de var fuldtud konkurrencedygtige overfor det, der leveres os fra anden side.

Dette viser, at kapitalisterne i allerhøjeste grad griber ind i landets økonomiske og politiske liv, og det giver et ganske andet billede af, hvem der har ansvaret for de økonomiske vanskeligheder, end det, som det ærede medlem hr. Aksel Møller forsøgte at opstille i sit indlæg i debatten her i går. Efter min opfattelse kaster denne sags fremdragen ikke alene et lys over årsagerne til de øjeblikkelige mellemværender mellem Danmark og Sovjetunionen på handelens område, men det viser samtidig, hvad årsagen er til, at der er handelsafspærring og handelsboycot overfor Sovjetunionen. F. eks. minder „Politiken“ om, at årsagerne til afslaget må søges i disse selskabers tilknytning til deres vestlige leverandører.

Selskaber af denne art kan og må ikke være afgørende for udvidelsen af vor handel med Østeuropa. Danmark er interesseret i at sælge landbrugsprodukter, fisk, skibe og maskiner til Sovjetunionen, og Sovjetunionen er villig til at købe disse varer. Hvad der gælder for Sovjetunionen, gælder også for andre østeuropæiske lande. En sådan handel i udvidet målestok ville stille Danmark gunstigere både nu, og også når et konjunkturedslag kommer. Derfor kan